

Σύντροφοι φοι-
τητές, αν βρω-
μάει κάτι στη
σχολή σας, αυ-
τό θα είναι
μάλλον το:

ΠΤΩΜΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ

της αριστεράς...

Τελικά, η φοιτητική ιδιότητα μοιάζει να είναι (μετά τον εθνικισμό / ρατσισμό) το γρανιτένιο στοιχείο της εγχώριας εθνικής ενότητας και κρατικής πίστης. Σε μια περίοδο που οι αυταπάτες για κοινωνική ανέλιξη -όπως αυτές συντηρήθηκαν τα τελευταία 30 χρόνια- μοιάζουν να εγκαταλείπουν ολοένα και περισσότερους μικρο/μεσοαστούς (ελέω κρίσης), οι φοιτητές επιμένουν να συντηρούν το τελευταίο ιδεολογικό οχυρό ενός συστήματος που αντικαθιστά πυρετωδώς την "πρόνοια" και "αξιοκρατία" του, με **μπάτσους και εξαθλίωση**. Σαν ο ιδεολογικός πυκνωτής προοπτικών και αξιών που απολάμβαναν στο παρελθόν την κρατική εγγύηση μα τώρα μοιάζουν να πετιώνται από το ίδιο στον κουβά, οι φοιτητές εισβάλλουν σ' ένα περιβάλλον που (θα ήθελαν να) τους αντιμετωπίζει σαν την μελλοντική ελίτ μιας οικονομίας σ' αποσύνθεση.

Τίποτα από όλα αυτά δε θα ήταν εφικτό χωρίς τη συμβολή της φοιτητικής αριστεράς. Με ρίζες που φτάνουν στην επταετία (όταν το αντι-χουντικό και αντι-ταξικό στην ουσία του, φοιτητικό κίνημα προσευχόταν για τον εκδιωγμό των συνταγματαρχών, **προκειμένου να οργανώσει ένα πανεπιστημιακό χώρο που θα μπορεί να κάνει ανενόχλητο τις σπουδές του**) η φοιτητική αριστερά αναδύεται σαν ο πιο μάχιμος θεματοφύλακας των ιδανικών μιας αστικής δημοκρατίας παλιάς κοπής. Η υπεράσπιση των συντεχνιακών δικαιωμάτων (όπως αυτή εκδηλώνεται με προτάγματα του είδους "κάτω τα χέρια απ' τα πτυχία") και η διαταξική προσέγγιση των φοιτητών αποτελούν τις καλύτερες μαρτυρίες.

Μεσολαβώντας ακόμα και τις (υπαρκτότατες, δεν αμφισβάζουμε) μαχητικές μειοψηφίες, με επετειακά "κινήματα" των οποίων το "φούντωμα" και "ξενέρωμα" επαναλαμβάνεται με εξοργιστική ακρίβεια σε ετήσια σχεδόν βάση, η φοιτητική αριστερά λειτουργεί σαν βαλβίδα εκτόνωσης ενός δυναμικού που κάτω από διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσε να αποτελέσει τον ριζοσπαστικό φορέα ενός "άλλου" πανεπιστημίου. Καταλήγοντας κάθε φορά να υπενθυμίζει πως κάθε σύστημα καταναγκασμού θέλει οπωσδήποτε έναν τουλάχιστον "ευαίσθητο" νταβατζή.

Η συλλογική αφασία που έχει θρονιαστεί στις πλάτες μιας κοινωνίας ανίκανης εδώ και καιρό να παράγει ταξικά νοήματα δε θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστες τις "φοιτητικές πρωτοπορίες". Το ίδιο και το υπαρξιακό κενό της, όπως αυτό αναδύεται μέσα από τη (με τη βία) ανάδυση των κρυμμένων μέχρι σήμερα αντινομιών ανάμεσα στην τυπική (βλέπε συναισθηματική / διανοητική / ιδεολογική) και πραγματική (βλέπε υλική) θέση του εγχώριου προλεταριάτου. Ας ξεμπερδεύουμε, λοιπόν: αν έχει απομείνει στα πανεπιστήμια κάτι που αξίζει να διασωθεί, αυτό θα καθοριστεί μέσα από ένα φοιτητικό κίνημα που θα είναι **ταξικό** ή δε θα είναι τίποτα.

για επικοινωνία: metro.tools@yahoo.com